

вечер се връщаша. Знаеха, че Личев е там и затова идваха да се срещнат и разговарят с него..

Може би това наше посещение през зимата даде повод да се открие и "зимен курорт" в Чашкория: които имаха вили почнаха да ходят там и през зимата, а и хотелът почна да работи... Дотогава още нямаше обичай да се ходи зимно време в Чашкория и по другите планински курорти.

Паднал бе хубав сняг. Настеник гостите си в един виле, който през Радославовото управление беше загребана от Армията - била е преди това притежание на един еврей. Сградата беше двуетажна. Армията беше дал вилата за използване на един от екскурторите на Македонската организация, който преустрои вилата в пансион. С приготвяването на ястията се занимаваше жена му, която изглежда е била преди това някоя готвачка и правела много вкусни гозби. За гостите си изгасиха циментите виле. Изпълнихме всички стени. Чужди хора нямаше. Заедно с моите деца бяхме около 12 души.

След настаниването си излязохме с Личев да се поразходим по заснежените с хубав сняг алеи. Още като се намерихме сами, Личев се обърна към мен учуден:

- Дончо, ти къде си ме довел?

- Защо? - учудих се и аз на запитването му.

- Ами този, който държи вилата, е екскуртор... Как я е вземал?

- Вилата беше на Армията... Нека я е...

- Ама че работа, а-а!..

- Не се тревожи - успокоявах го аз. - Добри приятели сме с него. И друг път съм идвал. Уважаваше ме много.

- Остави ти уважението!..

Съдържателят на вилата обаче беше се погразил много да прекарва добре коледните празници. Замлял беше малко теленце, сива *една*